

OČJ není olympiáda, je to životní styl!

Pokus předat nepředatelné – to prostě musíte zažít sami...

Štěpánka Mikulíková

Školní olympiády jsou často brány jen jako možnost beztrestně se ulít z vyučování a získat jedničku navíc. Málokdo se na ně opravdu těší. Já jsem ten málokdo, tedy alespoň co se Olympiády v českém jazyce týče. Dostala jsem totiž možnost poznat, co se za tímto nepřiliš lákavým označením skrývá a co se stane, když vás náhoda dostrká až do celostátního kola.

Povedlo se mi to dokonce dvakrát, poprvé v roce 2017, kdy jsem si ještě nebyla jistá, co od toho čekat, a podruhé v roce 2019, kdy už jsem radostí nad tím zjištěním skákala jak blecha. V propozicích se dočtete, že finále trvá týden a odehrává se v nějakém kempu na konci světa, což hodně lidí odradí – *co tam budu ten týden dělat? To budu celou dobu psát didaktáky? Určitě tam budou samí divní špti...* Omyl! Tomu, kdo se nezalekne, se dostane úžasné odměny.

Finále totiž není ani zdaleka jenom o češtině. Ano, dostanete sice úkoly, ale jsou to jen dva slohy, dvě gramatické úlohy (v našem očejáckém slangu „gramle“) a jeden velice nepříjemný mluvní projev, který máte za sebou během minutky (a pak můžete po zbytek života skřípat zuby nad tím, co jste tam pronášeli za trapnosti). Úkoly jsou zadávány v pravidelných či nepravidelných intervalech velice příjemnou porotou a většinou na ně máte několik dní, případně nocí, přichází-li k vám inspirace nejčastěji při svitu měsíčku. Jedna z úloh bude určitě zadána v návaznosti na výlet, na který se jede někdy v půlce finále. V žádném případě ale nemusíte trávit celý týden jenom nad úkoly! Pak je tu totiž ještě program, který zařizují prskavky a spolu s novými přáteli i vy sami.

Ano, čtete správně, prskavky. To je další slovo z našeho slangu, označující „odborný pedagogický dozor“ – tedy lidi, kteří dostanou na starosti jednotlivé pracovní skupiny neboli PRSKy. PRSK je skupina sestavená z účastníků podle příslušnosti ke krajům, většinou podle toho, které kraje jsou nejbliž k sobě, aby se členové mohli vídat i po finále (ale ne vždycky to klapne, můj první PRSK například sestával z kraje Olomouckého, Moravskoslezského a Libereckého – uděláte si prostě kamarády ze všech koutů republiky). Pod vedením své prskavky má každý PRSK na starosti jeden večerní program a jedny takzvané noviny (čti: slepenec různých výtvorů a vtipů, komentujících dění na finále). Večerní program sestává z nacvičené scénky, ideálně vtipné (ano, taky komentující dění na finále), a z připravených her pro ostatní PRSKy. Vytváření všeho zmíněného je vždycky hrozná zábava, protože očejáci jsou od přírody lidi s obrovským smyslem pro humor. Z toho pak po celou dobu finále vznikají samé legrační situace a vtipy, které pochopí jenom zasvěcení. Když odjíždíte, máte pocit, že opouštíte něco výjimečného, zážitky, které byste jinak nezažili, přátele, které byste v životě nepotkali...

Naštěstí ale své nové kamarády nemusíte opustit nadobro. Každý chápe, že se na finále vždycky vytvoří jakási sekta s velmi specifickým a nepochopitelným humorem, a tak se postupem času zformovala celá komunita – Klub OČJ. Jsem hrdým členem! Klub pořádá srazy, letní tábor, který vřele doporučuju, a dokonce i vydává vlastní časopis. Na začátku mého prvního finále řekla paní Čechová, spoluzakladatelka olympiády a naše oblíbená porotkyně: „Vznikají tu přátelství na celý život.“ Musím říct, že měla pravdu pravdoucí. Tak si to nenechte ujít!